

Sygn. akt IV KK 287/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **T. J.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 28 października 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w T. Wydział Karny Zamiejscowy w P.

z dnia 13 grudnia 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego
rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. Wydział Zamiejscowy w P.**

UZASADNIENIE

T. J. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 26 października 2013 r. w R. przy ul. K. 72B, dokonał umyślnego zniszczenia samochodu marki VW Golf III o nr rejestracyjnym [...], poprzez wybite w nim prawej przedniej szyby, czym spowodował straty w kwocie 300 zł na

szkodę M. N., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.;

II. w dniu 26 października 2013 r. w R. przy ul. K. 72, dokonał umyślnego zniszczenia samochodu marki Citroen Xsara o nr rejestracyjnym [...], poprzez wybicie w nim lewej tylnej szyby, czym spowodował straty w kwocie 400 zł na szkodę L.M., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt ... 1040/13, Sąd Rejonowy w T. Wydział Zamiejscowy w P. uwzględnił złożony przez oskarżanego T. J. wniosek o skazanie w trybie z art. 387 § 2 k.p.k. i skazał go za ciąg przestępstw z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby trzech lat, a nadto na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł grzywnę w ilości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł. Nadto oddał oskarżonego pod dozór kuratora i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet grzywny okres pozbawienia wolności w dniu 27 października 2013 r.

Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 21 grudnia 2013 r.

Wyrok ten na korzyść skazanego został zaskarżony przez Prokuratora Generalnego. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 387 § 2 k.p.k. w zw. z art. 387 § 1 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wniosku T. J. o dobrowolne poddanie się karze i skazanie go za ciąg przestępstw z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., mimo że zarzucone mu czyny stanowiły w czasie orzekania wykroczenia stypizowane w przepisie art. 124 § 1 k.w., co zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. obligowało sąd do zastosowania ustawy nowej.

Podnosząc ten zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T. Wydział Zamiejscowy w P.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co skutkuje jej uwzględnieniem w trybie wskazanym w art. 535 § 5 k.p.k. Z dniem 9 listopada 2013 r., zgodnie z treścią z

art. 2 pkt 7 w zw. z art. 56 pkt 1 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013, poz.1247 – dalej jako nowela), wykroczeniem z art. 124 § 1 k.w. jest czyn polegający na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatnym do użytku rzeczy cudzej, o ile szkoda nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Z kolei w art. 2 pkt 2 noweli wysokość tego minimalnego wynagrodzenia została w kodeksie wykroczeń (przepis art. 47 § 9 k.w.) określona poprzez odesłanie do wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314). Zgodnie z §1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 września 2012 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. (Dz. U. z 2012, poz.1026) od dnia 1 stycznia 2013 r. minimalne wynagrodzenie za pracę wynosiło 1 600 zł. Rozporządzenie to zostało wydane na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę i ta właśnie ustawa, jak już wskazano, stanowi podstawę ustalenia wartości mienia stanowiącego granicę pomiędzy wykroczeniem i przestępstwem (art. 2 pkt 2 noweli). W dacie orzekania (13 grudnia 2013 r.) oba zachowania przypisane oskarżonemu stanowiły zatem wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., albowiem wartość szkody w obu przypadkach nie przekraczała 400 zł. W tym układzie obowiązkiem sądu *meriti* było zastosowanie normy art. 4 § 1 k.k. w odniesieniu do oceny prawnej czynów przypisanych oskarżonemu, albowiem zmiana określeń definiujących znamiona czynów zabronionych (także w części tzw. słowniczka) traktowana musi być także jako zmiana ustawy (por. A. Zoll w: A. Zoll [red.] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I, wyd. II, s. 99). Prawidłowe zastosowanie tego przepisu, zgodnie z regułą w nim wyrażoną, powinno prowadzić do przypisania oskarżonemu popełnienia dwóch wykroczeń, a zatem nie można było przystać na uwzględnienie wniosku złożonego przez oskarżonego w trybie art. 387 § 1 k.p.k., skoro jego efektem miało być wymierzenie kar za przestępstwa.

Jest zatem oczywiste, że doszło do rażącej obrazy art. 4 §1 k.k., a jej skutkiem było wymierzenie oskarżonemu kary, która nie mogła zostać wymierzona za wykroczenia. W tym układzie uchybienie to nie tylko mogło, ale miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, co musi prowadzić do uchylenia wyroku i

przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W toku ponownego procedowania sąd w sposób prawidłowy zastosuje normę art. 4 § 1 k.k. i dostrzeże także, że ukształtowanie represji za te wykroczenia może także nastąpić w trybie konsensualnym (art. 73 k.p.s.w), z uwzględnieniem treści art. 9 § 2 k.w.

Z tych powodów należało orzec jak w wyroku.